

Erklæringer. Hermed vil jeg paa ingen Maade sige om mig selv, at mit Hjerte er bedre end Andres, men jeg mener, at det skal siges, og derfor siger jeg det: Lad os for de Fattiges Skyld endelig ikke bryde os saa meget om, om en Kommune skulde vinde nogen Fordel, som en anden ikke fik, saaledes at den derved fik lidt Mere. Jeg synes ikke, at der er Grund til at se surt til en, fordi den faar lidt mere, end andre have faaet under lignende Omstændigheder. Naar vi have fem fattige Familier, der sulde og fryse, og man siger: Alle de fem kunne vi ikke hjælpe, men kun de tre, og man saa vilde sige: Vi hjælpe ikke de tre, naar vi ikke kunne hjælpe dem alle fem, de tre skulle gaa samme Vei som de andre to, saa forstaar jeg ikke dette. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne, da baade det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) og det ærede Medlem, der havde Ordet før den høitærede Indenrigsminister, have udtalt sig om dem, saa at jeg blot vilde kunne gjentage, hvad de have sagt, og det er til ingen Nytte; men jeg skal paa det Varmeste anbefale Thinget til dog at lade Smørhullet blive.

Ninestad: Det er kun nogle faa Bemærkninger, hvortil jeg finder mig foranlediget. Den ærede Forslagsstiller's Fremstilling af, hvad dette Lovforslag gik ud paa, var neppe ganske korrekt. Han stillede nemlig Sagen saaledes, at Spørgsmaalet var, om man vil gaa ind paa, at de, der vare komne i trængende Forfatning paa Grund af særegne for denne Vinter herskende Nødsforhold, ikke skulde være henvisne til det almindelige Fattigvæsen, men derimod nyde en fri Fattigunderstøttelse, der ikke medførte de beklagelige Virkninger for dem, som Fattigunderstøttelse ellers medfører. Denne Maade at stille Sagen paa, tror jeg imidlertid vistnok er ganske urigtig. Det er slet ikke det, som Spørgsmaalet dreier sig om; thi det er jo, som allerede den høitærede Indenrigsminister har gjort opmærksom paa, et Formaal, som suldt vel kan ske Fyldest, at de Paagjældende blive fri for at komme under Fattigvæsenet og derimod komme til at nyde en Understøttelse, som ikke har samme Virkninger for dem. Det er Noget, der saare let kan ske, det er jo netop det, som dette Lovudkast's § 1 aabner Kommunerne en lettet Afgang til at virke for. Hvis de virkelig ville virke derfor, da kunne de jo virke derfor, uden at behøve Nogens Samtykke dertil. Det er Noget, som de vel ogsaa kunne, selv om dette Lovforslag ikke blev Lov, yde deres Bidrag til, men ikke paa egen Haand, ikke uden Tilløbelse fra høiere Autoriteter, altsaa ikke uden en noget besværlig Fremgangsmaade for at blive satte istand dertil. Det er netop det, dette Lovudkast gaar ud paa at sige til dem: Vil I give dem, der paa Grund af ekstraordinære Forhold ere komne til at lide Nød, en saadan Understøttelse, at de ikke komme under Fattig-

væsenet, da skulle I have Lov dertil. Det gjælder altsaa uden Hensyn til, om § 6 gaar ud eller bliver staaende; Afgangen er lige godt tilstede. Ligesom det ærede Medlem mindre rigtig fremskillede det, som er det, Spørgsmaalet egentlig dreier sig om, fremskillede han ogsaa paa en mindre rigtig Maade en af de Indvendinger, jeg har fremsat mod § 6. Han mente nemlig, at jeg saae en Fare i den Uligged, der fremkom derved, at nogle Kommuner benyttede sig af Paragrafen, medens derimod andre ikke benyttede sig af den; men det er just ikke Faren. Nei, min Mening var den, at det forekom mig at være en nærliggende Fare, at nogle Kommuner ikke vilde kunne modstaa Fristelsen til at benytte denne § 6 til at faste en Del af deres egentlige Fattigvæsen over paa Staten, medens andre Kommuner ikke vilde gjøre noget Saadant — altsaa en Del af deres egentlige Fattigvæsen, ikke dem, der paa Grund af den strenge Vinter og Nødsforholdene ere blevne trængende, men dem, der høre til det ordinære Fattigvæsen. Dette forekommer mig at være en Grund til at finde, at den Maade, hvorpaa man her havde søgt at indføre dette nye Princip om Statens Tilskud, frembød særlige Ulemper og var særlig mislig, det var det, jeg sagde. Dersom Lovudkastets § 6 var gaaet ud paa at aabne en Afgang til, at Staten kunde komme de Kommuner, der vare ude af Stand til at benytte § 1, skjøndt de gjerne vilde, til Hjælp, saa vilde jeg sige, at skjøndt man derved ganske vist kom ind paa en noget ny Vei, vilde den dog ikke, forekommer det mig, være forbunden med saadanne Farer. Jeg for mit Vedkommende vilde slet ikke finde nogen Betænelighed derved, og jeg tvivler ogsaa paa, at ret Mange af dem, der have Betæneligheder ved denne § 6, ville finde, at det da var noget særdeles Farligt. Hvis det f. Ex. var i den Retning, at det ærede Medlem, der idag aabnede Diskussionen, tænkte sig § 6 ændret, hvad jeg ikke veed, da han ikke nærmere antydede det, saa er det Noget, som jeg vel ikke veed, om det, andet Thing og Regjeringen vil gaa ind paa, men som jeg for mit Vedkommende slet ikke vil være nogen særdeles Frygt for. Det er netop det, der skulde naas, at Kommunerne kunne blive satte istand til, hvis de ville, at hjælpe dem, der paa Grund af Vintertiden blive trængende, ad den Vei, som dette Lovforslag's § 1 anviser. (Ufbrydelse.) § 5 aabner, som et æret Medlem bemærker, en lignende Udvæi, men jeg kan nok forstaa, at der er Noget i den Betragtning, der gjøres gjældende fra den ærede Forslagsstiller, at Kommunerne sige, at Laan bryde de sig ikke om, at, naar de dog skulle betale tilbage, er det dem ligegyldigt, om de skulle afse Pengene nu eller til næste Aar. Det er jo muligt; men det er en Betragtning, som jeg ikke kan tillægge Betydning som Noget, Kommunerne kunne paaberaabe sig, undtagen i Tilfælde, hvor de ere ude af Stand